

SCÉNÁŘ – STANISLAV JANKOVSKÝ

Stanislav Jankovský se narodil v Českých Budějovicích 8. dubna 1962, ale krátce na to se rodina přestěhovala za prací do Příbrami. Vyrůstal na nově postaveném březohorském sídlišti, kde zažil příjezd okupačních vojsk Varšavské smlouvy.

„Z osmašedesátého roku si pamatuju, že jsem si hrál na pískovišti, tady, na kraji města, tehdy ještě Zdaboř nebyla propojená se sídlištěm. Tam jsem si hrál na pískovišti a kolem jezdily tanky na tu Zdaboř.“

Jako šestiletému chlapci se mu do paměti vryla především reakce rodičů na nastalou situaci.

„Měli jsme takovou televizi, tenkrát ještě černobílou, tak si to pamatuju, jako šestiletý dítě, že na tý obrazovce to běželo a vzpomínám si na to zděšení rodičů, když ukazovali, co se v tý Praze děje.“

Okupace dopadla i na jeho strýce, který měl za ženu Němku. Většina její rodiny totiž po invazi odešla do Západního Německa. Strýce po této události přes všechno jeho vzdělání zaměstnali pouze jako dělníka v uhelných dolech.

Už na základní škole začal hrát Stanislav lední hokej, kterému podřídil i výběr střední školy. Přihlásil se na učiliště, kde měl ale kamarády, pro které to byla jediná škola, na kterou mohli z politických důvodů nastoupit. Hokej hrál i na vojně, kterou absolvoval v Příbrami, Sušici a Sokolově. Sám přiznává, že tím pro něj byly roky vojny přece jen o něco snesitelnější.

Ve třiadvaceti se žení a kvůli snazší cestě k získání bytu nastupuje k vězeňské službě. Tím se vystavil tlaku ze strany státu.

„Protože jsem byl příslušníkem ozbrojeného sboru, tak jsem byl, svým způsobem, limitován, v tomhle směru. Takže, když to zobecním, Svatá hora pro mě byla zapovězená, nějaké aktivity, kromě těch oficiálních a režimem uznávaných, už pro mě také nebyly.“

I přístup k lidem ve výkonu trestu byl za komunistů jiný, než ho znáte dnes.

„Před rokem 1989 bylo všechno zaměřené na represii. Samozřejmě, cílem bylo, aby pracovali, ale už nikdo se nezabýval dalším vzděláváním, další výchovou.“

Sametovou revoluci v roce 1989 vnímá jako čerstvý otec. S manželkou a dcerkou v kočárku sleduje demonstrace v ulicích a na náměstích v Příbrami.

Po revoluci opustil povolání, které vykonával dlouhých 31 let, dodělává si vysokoškolské studium pedagogiky, speciální pedagogiky a andragogiky a stává se učitelem.

I dnes pan Jankovský pokračuje v práci učitele na základní škole. Mimo jiné učí také dějepis, kde mluví s žáky nejen o historii dávno minulé, ale i o létech, která sám zažil.

„S ohledem na dnešní svět je třeba si demokracii hlídat, aby tohle uspořádání, tenhle systém, zůstal zachovanej.“

